

БЕОГРАДСКО
ДРАМСКО
ПОЗОРИШТЕ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

КПЈ
КРАЉЕВАЧКО
ПОЗОРИШТЕ

1835
КЊАЖЕВСКО
СРПСКИ ТЕАТАР
КРАГУЈЕВАЦ

КРАЉЕВАЧКО
ПОЗОРИШТЕ

ГРАДСКО
ПОЗОРИШТЕ
ЧАЧАК

АЛЕКСАНДРА ДЕЛИЋ, ДИРЕКТОРКА ШАБАЧКОГ ПОЗОРИШТА

ДОБРА ИДЕЈА НЕ МОЖЕ ОСТАТИ НЕЗАПАЖЕНА

„Постоје писци који су толико значајни да би свако позориште требало да их има на репертоару. Нушић (1864-1938) је свакако један од њих. Година јубилеја је још један разлог да сва српска позоришта имају неки његов комад на репертоару, и не само у години јубилеја. Познаваоци позоришне уметности знају да је лепа пракса у свету да домаћи писци свуда завређују пажњу. Тако Руси у свом 'Художественом театру' увек имају Островског, Британци ће неговати Шекспира. Свако има свог Нушића”, истиче Александра Делић, вршилац дужности директорка Шабачког позоришта.

Напомиње да „свако време има своју министарку”.

– „Нушић, као изузетан познавалац нашег менталитета и политичких прилика, велики је управо зато што је свевремен. Он је и каса-штих. Колико год да има различитих редитељских естетика, смештања у временске оквиру, публика увек дође да гледа”, оцењује директорка Шабачког позоришта.

На репертоару позоришта у Шапцу је тренутно и још један Нушићев наслов.

– „'Ожалошћена породица' се једно време није играла, али је од мог доласка у позориште поново на сцени. Поносни смо јер се ближи њено 50. извођење”, истиче Делић.

У Шабачком позоришту је 9. маја премијерно изведена представа „Лари Томпсон, трагедија једне младости”, по тексту Душана Ковачевића и у режији Стевана Бодрже.

– „Очекивања су велика, поготово јер је њено прво извођење наишло на изванредан пријем публике. Изузетно ми је драго што је једна Ковачевићева драма, после пуних 18 година, поново на сцени Шабачког позоришта. Он је модерни класик, али и наш Шапчанин, па сматрам да на нашем репертоару увек треба да буде бар по једна његова драма.”

Делић подсећа на Дечју сцену Шабачког позоришта која најмлађима нуди представе „Пиноккио”, „Црвенкапа и драги вук”, „Времплов”...

До краја ове године у Шабачком позоришту су у плану још две премијере које за сада чувају као тајну.

ФОТО: Шабачко позориште

– „У плану је и да се оживи Галерија „Владислав Лалички” која носи име познатог шабачког сценографа, костимографа и сликара. У том простору би се бар два пута годишње могле организовати изложбе у сарадњи са градским установама културе и Музејом позоришне уметности Србије. Одали би почаст и завичајним ствараоцима као што су писац Јанко Веселиновић и глумац Љубиша Јовановић. Намера нам је да организујемо и ревију дечјих представа, које су изузетно тражене и посећене.”

Делић напомиње да „новца и има и нема” за планове и идеје.

– „Уколико сте добар стратег, а то морате да будете ако водите позориште у Србији, осмислићете начин да функционисете. Можда наивно верујем, али мислим да добра идеја не може остати незапажена. Ако је добро представите, сигурно ћете добити подршку на много начина, па и у виду новца”, додаје Александра Делић.

Она истиче значај Фестивала „Јоаким Вујић” и напомиње да „фестивала никада није превише”.

– „Мењали су се држава и идеологија, позоришна естетика, али је фестивал, као и позоришни чин, увек огледало друштва. Кроз наслове се транспонују друштвена превирања. Фестивали су прилика да се упореде уметничка достигнућа, поготово за позоришта из унутрашњости која немају тако често могућност да буду виђена у Београду као центру дешавања. Годинама се говори о децентрализацији културе, а управо фестивали као што је „Јоаким Вујић” су репрезенти те идеје. Одлична је и идеја да сваке године један град, а сада је то Ужице, буде престоница културе. То је прилика да се у фокусу нађу средине које у историјском и уметничком трајању имају знамените личности, достигнућа, књижевна дела, уметнике који су потекли одатле... Све је то део српске баштине и нашег свеукупног богатства”, објашњава директорка Шабачког позоришта.

Она учачава и симболику која прати Фестивал „Јоаким Вујић”.

– „'Јоаким Вујић' је био велики путник, па и његов фестивал путује из града у град кроз Србију. Симболично, продужава његову мисију”, истиче Делић.

Ана Милошевић

ДОК НАС ИМА, БИЋЕ НОВИХ ЖИВКИ, НИНКОВИЋА...

„Не знам какву смо то промену унели у Нушићев комад, јер су ликови исти и ништа нисмо мењали у шекспиру”

- Нисам имала никаквих жеља и ниједну улогу нисам одбила за 42 године глумачког стажа - каже Анета Томашевић, првакиња Шабачког позоришта, која игра Живку у комаду „Гопођа министарка”, а који је редитељка Оља Ђорђевић изместила из Нушићевог времена у деведесете године прошлог века.

Рођењем Ужичанка, вишеструко награђивана позоришна, ТВ и филмска глумица, каријеру је започела у Зајечарском позоришту и, 1986. године, наставила у Шабачком позоришту у коме је остварила више од стотину улога.

Да је Нушић могао да гледа представу, шта мислиће како би реаговао на „осавремењавање” његове комедије?

- Нушић данас не би имао ништа ново да напише. Све што је написао пре сто година важи и данас. Мислим да би био задовољан нашом представом и да је то оно што је желео да каже. Нисмо испустили ниједну поенту његовог комада и били смо све оно што јесу његови ликови. То је тај менталитет, који је непромењива категорија у српском народу, и то је наше проклетство. Док нас има, биће нових Живки, Нинковића...

Зашто ја је уопште требало „прилагођавањем” нашем времену, када је он, и без тога, актуелан и данас?

- Могу ли ја вас нешто да питам? Зашто је мушкарац у једној изведби играо Живку (Горан Јевтић, прим. аутора)? Зар то није радикална промена, већа од оне којом смо ми тај комад померили унапред за сто година? Не знам какву смо то промену унели у Нушићев комад. Ликови су исти и у тексту ништа нисмо мењали. Чудим се и не прија ми када гледам представу по класичној литератури коју покушавају да обезвреде тим „реновирањем”, што би рекла Живка. Ако је Шекспир свремен и савремен, зашто га облачите у костиме у какве га облачите? Неке представе су биле много радикалније од нашег комада. Има Нушића и Нушића. Не видим проблем у томе јер је прича остала потпуно иста, али данас, да са сцене показујете да неко не зна да пуши или покушава да учи француски, то је помало досадно публици. То је „преживљено”.

Ошкулд имитација Зорана Косића Цанетића из Партибреткерса, глас Слободана Милошевића и групи визуелни и вербални уметници у представи?

- Представа је хтела да покаже да се ствари код нас не мењају, већ се понављају. Не дај боже, али поново може да нам се деси неки 5. октобар. Ми смо такви. То што колега Владимир Милојевић (Чеда у комаду, прим. аутора) имитира Цанета, то је његово глумачко средство са којим се редитељка сложила. Изненађена сам да су људи толико изненађени неким променама. То је само прилагођавање.

Због чега је комад смештен у деведесете, а не у садашње време?

ИЗБЕГАВАЊЕ ТRENDA

- Када бисмо били у овом времену, онда би то било као: 'хајде да будемо у тренду, да плујемо државу и актуелну политичку власт'. Презирем представе којима се толико подвлачи, заокружује и убада прстом у око.

- Када би се комад сместио у наше време, то би захтевало технологију, мобилне телефоне, лаптопове и друго, па и драстично би требало прилагодити језик. Деведесетих су поникли многи који су изгледали као ликови у представи. Уложили смо велики рад и труд у њену припрему, али у реду је то да се она некоме свиђа, а некоме не свиђа.

Је ли популистички лицемерно то што је комад смештен у тај период, а не у ово, наше време?

- Мислим да није. Приказали смо и играли оно што смо добили од редитељке, а то је нешто што је константно, само се мењају људи на власти. За двадесет година, можда би уместо Милошевића био Вучић или неко други. С друге стране, не прија ми када представа изгледа као наставак актуелног ТВ дневника. Гледали сте вести, а онда сте дошли у позориште и неко вам директно говори о том истом нашем тренутку. Провидно је и јефтино да Нушића убацујете у све то. То је политичарење. Овако, смејали смо се себи какви смо били деведесетих и исто бисмо се смејали себи какви смо били пре сто година.

Текст и фото: Н. К.

ОКРУГЛИ СТО: „ГОСПОЋА МИНИСТАРКА”

ОСТАЛИ СМО НУШИЋЕВИ САВРЕМЕНИЦИ

Анета Томашевић, као Живка: Живка министарка је једна од улога које никада нисам желела да играм. Наравно, када је дошло, само сам се препустила. Хтела сам да заборавим све Живке које сам гледала, да ме не повуче ниједан начин играња. Помогло је и то што је радња смештена у деведесете године које имају препознатљиве карактере из доба када је кренуо суноврат и пад критеријума. Оваквих Живки сигурно има на хиљаде у нашој земљи, само што је она имала несрећу да њен узлет траје кратко, а да пад буде болан.

Иван Томашевић, као Ујка Васа, Курир, Пера из административног, тетка Савка, Јова Поп-Арсин: Пре бих рекао да смо ми остали Нушићеви савременици, него да је он наш савременик. Волим да читам Нушићева дела, мало мање да их гледам, а нисам баш одушевљен да играм. Чини ми се да је мало редитеља и глумаца успело да се приближи том тексту. Наш посао је да се припремимо и уживамо у томе што радимо. Прилагодили смо се, припремили и уживали. Не сећам се да смо скоро имали неку представу за коју се узастопно девет или десет извођења тражила карта више.

Александра Гловацки, драматуршкиња и позоришна критичарка: Нушић је од својих савременика, богова Олимпа, зналаца књижевности стално стављан у други план, јер је Радоје Домановић сатиричар, а Нушић „обичан комедиограф”. Није, Нушић је исто сатиричар, велики писац, за кога ће се, како год да је изрежиран, тражити карта више. Колико год пута је гледали, увек ћемо поново гледати „Министарку”. Мало сам збуњена режијом, интересује ме шта се добило адаптацијом и да ли је глумцима пријало да играју са овим карикатуралним односом.

Борисав Матић, позоришни критичар: Представу гледам други пут, први пут сам је гледао у Шапцу. Већ неко време се питам о учинковитости и политичкој оштрици оваквих режија Нушића, које се баве ниским ликовима, у којима претварамо ликове у карикатуре и исмевамо их. Наравно, у медијама се аутори баве ликовима који су на неки начин нижи од публике, али у овој представи имамо да су и ти типови, који су до краја заострени, претворе-

ни у карикатуре, што је доследан поступак. Чини ми се да у таквој ситуацији не можемо себе да препознамо, увек видимо неке друге који су корумпирани, који чине неко зло. Не постоји могућност идентификације да се проблем налази у нама. Ова представа је толико заострена у поступку карикатуралности да једва можемо да препознамо наше друштво. Ипак, она претендује на неку врсту политичности.

Владимир Милојевић, као Чеда: Наведено је да се радња дешава на прелазу из прошог у нови век. У овом случају из 20. у 21. век. Ми смо и даље у процесима који су се тада дешавали у нашем друштву, они, нажалост, још увек нису довршени. Рецидивних процеса су видљиви и данас. Редитељка је вероватно имала жељу да ова представа буде ангажована, неминовно се препознају неке ствари о садашњости. Овој врсти игре, где су колеге играле по више ликова, било је и логично приступити на овај начин, јасно их раздвојити. Мало је све естрадизовано, јер стварност нам је естрадизована.

Драгана Радојевић, као Анка, Тетка Даца: Ако међу овим ликовима не препознате себе, али препознате неког другог – онда ти људи постоје. Ако не препознајете никога, дођите на вашар у Шапцу и све ћете их видети у року од две секунде. Редитељка је имала своју линију коју смо ми као глумци пратили. Ова представа је хит где год да се појави и мислим да то значи да се људи препознају. Оштрица постоји. Ми, као глумци, радимо свој посао најбоље што можемо, а редитељ има свој рукопис који смо ми у обавези да пратимо.

Милош Војновић, као Сима Поповић, др Нинковић, Миле, Јаков, професорка Дабић, полицајац: Узбудљиво ми је било што сам мало после или пре наше премијере имао прилику да гледам зрењанинску „Госпођу министарку” која је задржала Нушићеву драматургију. Тада ми је било јасније колико је Оља дала на значају Живкином односу са породицом. У једном тренутку је рекла магичне речи: „Пробајте сад да урадите све што сте желели, а нисте смели, све што сте мислили да је претерано”. Дobili смо нешто другачије, за мене забавно, као и публику која долази и схвата поруку.

Ана Милошевић

БРАНИСЛАВ НУШИЋ: „ГОСПОЋА МИНИСТАРКА”
РЕЖИЈА: ОЉА ЂОРЂЕВИЋ
ШАБАЧКО ПОЗОРИШТЕ

НАДИРОДИТИ ИРОДА

„Ја сам узео једну добру жену и добру домаћицу — госпођу Живку Поповић — и изнео је нагло, неочекивано и изненадно, изнад њене нормалне линије живота. Такав један поремећај на теразијама живота кадар је учинити, код људи из мале средине, да изгубе равнотежу, те да не умеју да се држе на ногама. И ето, у томе је садржина 'Госпође министарке', у томе сва једноставност проблема који тај комад садржи” — рекао је Бранислав Нушић пишући ову друштвену комедију, или ипак сатиру, иако критика ту одредницу Нушићу упорно негира.

Све речено догађа се у Београду, на преласку 19. у 20. век, а министарка је тада могла бити само жена министра. Сто година касније, Нушићеве речи звуче пророчки језиво. Данас на тај начин добијамо праве министарке, овлашћене да доносе некакве важне одлуке, па је и „поремећај на теразијама живота” који Нушић помиње далеко опаснији. Но, то је нека друга прича, иако заправо иста. Та синтагма — и даље иста прича — прати овог писца уз свако ново читање било ког његовог дела. Склон разобличавању друштвених група — нарочито чиновништва — поједнако и обреновићевске и карађорђевићевске Србије, Нушић је намерно постао прецизни читач овдашњег менталитета и кроз социјалистичко и кроз постсоцијалистичко доба. С тим да је у оквиру групе дао низ изузетних карактера, у шта свакако спада и Госпођа министарка.

Кроз узбудљиву причу о успону и паду једне обичне београдске домаћице тог времена, са два разреда школе, добија се далеко шира слика, која укључује ужу Живкину породицу, порекло и ширу фамилију, поглед кроз кључаоницу на функционисање чиновништва, градску елиту, друштвени и политички живот. Код Нушића је сваки лик изнијансиран, сликовит, заплет препун сукоба и преокрета, жива слика и данас препознатљивог менталитета и друштва. Он не понижава своје ликове, смех који константно изазива није злурад, јер дијагноза коју без грешке поставља била би неподношљива без тог смеха.

Да потцртам — „Госпођу министарку”, „Сумњиво лице”, „Ожалостљену породицу”... можете гледати више пута, и увек ћете се изнова смејати. Оља Ђорђевић, редитељка шабачке представе, хтела је да буде духовитија од Нушића.

Радњу комада пребацује у деведесете године, чиме се апсолутно ништа није добило, ни значењски ни комички. У Живкиној кући се гледа „Касандра”, чује се Милошевићев глас са теве-а, намештај више вуче на педесете (сценограф Дамјан Параносић), једнако као и Живкина фризура. Текст је пун дописаних реплика које се одnose на посавременавање. Зет Чеда говори извештачено као један познати рокер, комуницирајући углавном стиховима које он пева. Герка Дара је са слушалицама на ушима, одузета јој је сва радња, сво богатство лика, а глумици могућност да било шта покаже. Она се све време незаинтересовано вуче сценом говорећи искључиво: „Не капирам”. Анка није служавка,

већ је комшиница, министар је буквално мутав и мумла не проговарајући, наставница енглеског је премаскирани мушкарац, говори босански и презива се Дабић. Живка намучи и себе и гледалиште упорно набадајући на штиклама, јер за шест месеци није успела да савлада ту велику вештину... и још много, много тога. Јефтина бурлеска са глумцима који знају и могу и боље и више.

Анета Томашевић на моменте јасно показује каква би раскошна Живка могла да буде у некој мање нападној режији. Владимир Милојевић, као зет Чеда, врхунски професионално спроводи непотребно извештачени изговор, на сву срећу поседујући довољно личног шарма. Сви остали играју по два или више ликова, мушких и женских, што је условило њихов готово гротескни изглед са перикама и осталим помагалима за брзи преображај (костимографкиња Милица Грбић Комазец). Соња Милојевић је Дара и Пера Каленић, Деана Костић — Рака, сека Соја, Панта, Сава и госпођа Ната. Драгана Радојевић је успела да и у датим околностима створи једну природну и комичну Анку, као и тетка Дацу. Иван Томашевић, као ујка Васа и Курир, такође није подлегао претеривању. Слободан Петрановић Шарац је Пера из административног, тетка Савка, Јова Поп-Арсин и Риста Тодоровић, и то на ивици гротеске, што овај глумац уме да носи. Милош Војновић је у свим осталим улогама — њих шест. Овакав концепт, донекле наметнут величином глумачког ансамбла Шабачког позоришта, резултирао је сецкањем сцене са фамилијом на три дела, што је додатно успорило радњу, а култној сцени одузело сво богатство које нуди.

Александра Гловацки

ЕСТРАДИЗАЦИЈОМ ПРОТИВ ЕСТРАДЕ

Критика: „Госпођа министарка

Већина редитеља који се прихвате задатка режије „Госпође министарке” Бранислава Нушића одлуче или да радњу комедије задрже у оригиналном временском контексту, на самом почетку 20. века, или актуелност драме покушају да истакну измештањем приче у савремено друштво. Редитељка Оља Ђорђевић, чија је „Госпођа министарка” премијеру имала у Шабачком позоришту октобра прошле године, радњу драме лоцира у сам крај 1990-их, смештајући Живку Поповић и њеног мужа министра у корумпирану елиту Милошевићеве Србије.

Знаци који указују на овај редитељски поступак су бројни. Представа обилује попкултурним референцама на касне деведесете – ликови гледају сапуницу „Касандру”, слушају и цитирају популарне домаће песме из тог периода, а Милошевићеве говори се више пута чују са телевизије. Сценографија (Дамјан Параносић) на почетку представе представља ороную стан ниже грађанске класе с краја прошлог века, да би се потом трансформисао у стан новопечених богаташа без укуса. Костими (Милица Грбић Комазец) су, такође, јасан представник деведесетих. Многи ликови попут Даре, ујка Васе и Раке су обучени у тренерке и осталу дизелашку одећу, док Живка из старомодне „бапске” одеће пређе у тиграсту хаљину, сако и ципеле са штиклама које неспретно носи. Узимајући у обзир ову реконтекстуализацију у деведесете, Живкин завршни монолог у ком прети да ће се, насупрот тренутном поразу, вратити - јасна је алузија на тренутну политичку елиту у Србији која је значајним делом била идентична деведесетих.

Ипак, претходни опис може оставити утисак представе озбиљније у свом приступу и садржају него што заиста јесте. „Госпођа министарка” Оље Ђорђевић је у суштини скуп вербалних и физичких гегова који играју на најнижеј страсти публике, а исмевање корумпираног друштва се изводи на најочигледнији начин. Редитељка и ансамбл Шабачког позоришта се кроз целу представу користе легитимним поступком карикирања ликова, али се чак и тај поступак спроводи банално. Комика госпође мини-

старке Живке, у извођењу Анете Томашевић, углавном се заснива на њеном неписменом говору, иако се у говору препознају различити дијалекти и обраци, па се стиче утисак да глумица направи граматичку грешку само онда када је потребно да се створи комична ситуација. Слично је и са њеним физичким геговима, те њено неспретно ходање на штиклама месецима након што је постала супруга министра и почела да носи нову одећу и обућу, указује на потребу да се код публике изазове брз смех, а ни на какво уверљиво оправдање за понашање лика.

Остали ликови су сведени на још једноставније карикатуре, попут министра Симе (Милош Војновић) који чак не уме ни да говори, већ искључиво мумла. Неколико глумаца игра женске ликове, а поједине глумице мушке, те се стиче утисак да би сам мотив травестије требало да буде духовит иако не игра никакву значајну улогу. Владимир Милојевић улогу зета Чеде доноси имитирајући начин говора Зорана Костића Цанета из Партибрејкерса и често цитирајући песме овог бенда, иако ови поступци представљају крајњу произвољност која служи искључиво како би се код публике приликом препознавања имитације измамило још мало смеха. Нису нас заобишли ни банални вербални гегови који се могу чути у треш ТВ серијама попут „Беле лађе” („министар без портфеља – министар без фотеље”).

Толико пута смо чули да је Нушић огледало нашег друштва, а редитељка Ђорђевић се очигледно служи тим мотом у овој поставци „Госпође министарке” јер је хтела да сценском лакрдијом представи корумпирано и естрадизовано друштво. Међутим, користећи се баналним, непромишљеним и прволопташким поступцима, Ђорђевић је створила представу која не критикује естрадизовано друштво, већ му припада. Глумци Шабачког позоришта су се нашли у небраном грожђу, следећи концепт редитељке и немајући прилике да боље искажу свој глумачки потенцијал.

Борисав Матић

ВЕЧЕРАС НА СЦЕНИ и публика

„РЕЖИМ ЛУБАВИ”

текст: Тања Шљивар

режија: Снежана Тришић

сценографија: Снежана Тришић

костимограф: Милица Грбић Комазец

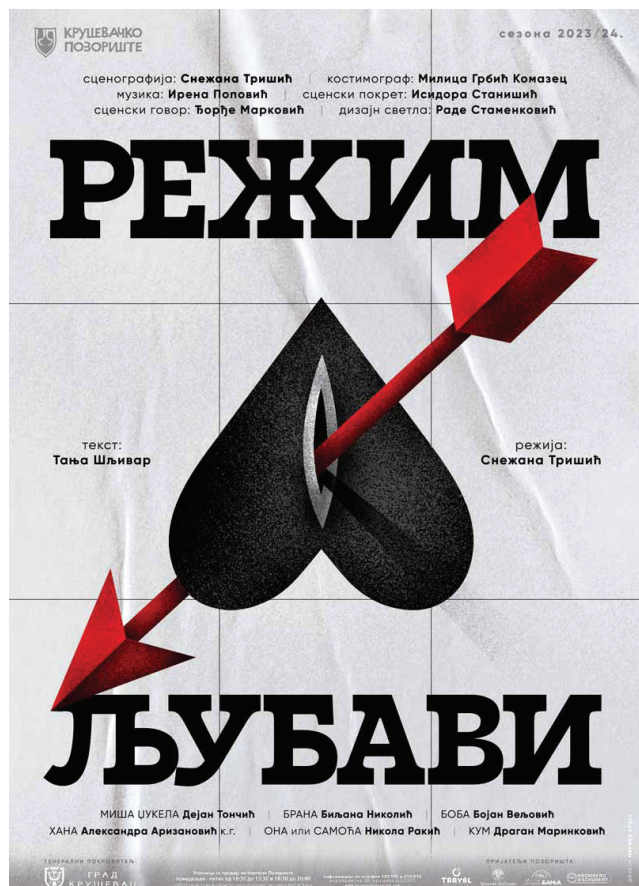
музика: Ирена Поповић

сценски покрет: Исидора Станишић

сценски говор: Ђорђе Марковић

дизајн светла: Раде Стаменковић

продукција: Крушевачко позориште

УЛОГЕ:

МИША ЦУКЕЛА

БРАНА

БОБА

ХАНА

ОНА или САМОЋА

КУМ

Дејан Тончић

Биљана Николић

Бојан Вељовић

Александра Аризановић к.г.

Никола Ракић

Драган Маринковић

О ПРЕДСТАВИ:

„Режим љубави’ је представа која истражује комплексност међуљудских односа кроз причу о протагонистима који се суочавају са изазовима савременог друштва.

Кроз њихову интроспекцију и промишљање истиче се слојевитост љубави и женског идентитета.

Представа вешто плете причу која провоцира размишљање о интимности, друштвеним нормама и личној слободи.

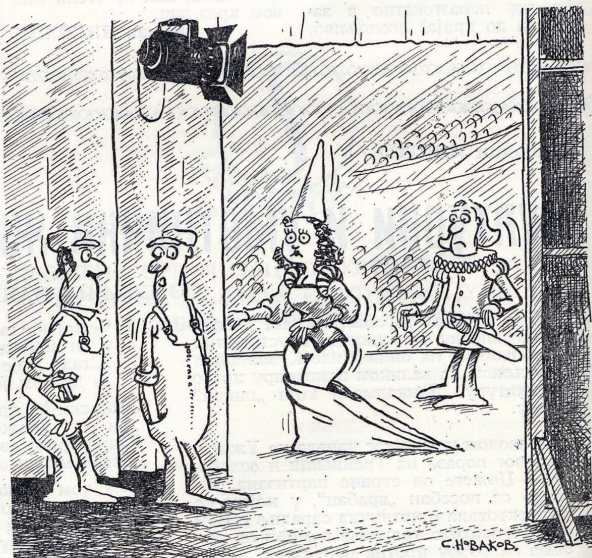
Кроз спој редитељске визије Снежане Тришић и аутентичног израза глумца, ова представа пружа дубоко емотивно искуство.”

„Режим љубави је комедија у којој аутор текста истражује, анализира, коментарише и критикује различите аранжмане љубавних парова у савременом културном контексту тренутне комуникације на друштвеним мрежама, сајтовима и апликацијама за упознавање и проблеме успостављања комуникације међу партнерима, онима који учествују у одређеном љубавном аранжману: моногамна веза, серијска моногамија, веза са прељубом, тријаде, целибат, бракови... до суочавања са феноменом полиаморије (аранжман који подразумева љубавну – сексуалну и емоционалну – везу у којој више субјеката учествују у најразличитијим врстама упаривања).”

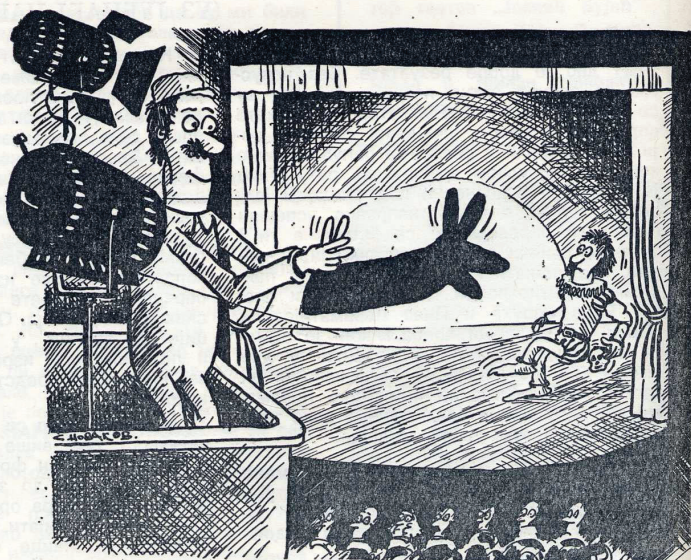

НАША КАРИКАТУРА

- РЕКАО САМ ТИ ДА ПАЖЉИВИЈЕ ЗАКУЦАВАШ БКСЕРЕ НА СЦЕНИ!

НАША КАРИКАТУРА

БЕЗ РЕЧИ

БЕЛЕШКА

ПОЗОРИШНИ ДАНИ

Свако вече, после представе, дуго поздрављамо колективни напор сваког ансамбла.

Не промакне тада ни стални гест домаћина. Представници позоришта домаћина цвећем, плакето и бираним речима поздраве ансамбл на сцени.

Публика тада доживи још једну радост. И тако то бива свако вече...

Позоришни живот не одвија се само у позоришном дому. У титовоужичним радним организацијама, опет домаћинима, одвија се својевремено упознавање. Гости обилазе хале, разговарају са радницима, размењују поклоне. А увече, на представи, радници из дотичног предузећа су најбројнији.

Позориште је у свом уметничком настојању један колективан, друштвени напор. Тај напор се завршава и добија своју уметничку врху тек у заједници с публиком — да би с њом постигао јединство.

Познато је, за глумца је контакт с публиком исто толико значајан колико и сви снови тоном стварања улоге.

Сусрети у халама, разговори за машином, потпонау те контакте. Они се касније преносе у други амбијент — у позоришну дворану.

Позоришни дани се осете шире, ван позоришне куће. Као ненад, у време позоришта под ведрим небом са неомеђеним дејствима.

У сваком случају, ужица позоришна публика постала је обавештенија о збивањима у позоришном животу.

Сл. РАДОВИЋ

УТИСЦИ ПУБЛИКЕ О ПРЕДСТАВИ:

Данијела Бајић, професор математике: „Представља ми се јако дојала, глумци су изванредни. Прилично дуго шраје, али држала ми је ипак.”

В.М., економски техничар: „Не знам да ли ми је тори сценарио, режија или глума. Прошраћених два и по саша, било ме је срамоша да ипедам.”

Марија Карадаревић, песникиња: „Трајала је мало дуже, иоследњих пола саша ми је било вишак, ојала ми је конценјрација, али све ошало је било сјајно.”

А.М.

ТРИБИНА

Трибина „Проблеми у функционисању институција Заједнице професионалних позоришта Србије” биће одржана 20. маја у 14 сати на Малој сцени Народног позоришта Ужице.

Модератор трибине биће мр Спасоје Ж. Миловановић, председник Заједнице професионалних позоришта Србије.

ЕРА ИЗ ПАРТЕРА

– Глумцима и данас „даске живот значе”, али само под условом да од њих направе тезге!

– Глумци који су се прославили годинама играјући Шекспира, тек кад приме прву половину пензије, схвате шта је трагедија!

– Младе глумице се све гласније жале да су им репертоаром позоришта везане руке! Срећом, нису – ноге!

– Срећна времена када су глумци могли имати и телохранитеље. Данас им је проблем да нађу – хранитеље!

– Све су прилике да ћемо ускоро добити и бесплатно позориште, јер глумци све чешће раде без плате!

– Ни приближно наша позоришта данас не играју Шекспира колико живе у условима из Шекспировог времена.!

– Број политичара у сваком граду најлакше се сазнаје пребројавањем броја празних фотеља у првом реду позоришне сале!

– Глумци који су се годинама експонирали играјући улоге партизана, траже да им се почну поверавати – позитивне улоге!

– Каква корист од чињенице да глумци имају пуно представа кад управници често о позоришту немају ни – две представе!

– Велика штета за овај Фестивал је у томе што се одвија паралелно са највећом смотром комедије у Скупштини Србије!

Раде Јовановић

„СУСРЕТИ”,
6. мај 1991. године

БИЛТЕН 60. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Издавачи: Народно позориште Ужице, Заједница професионалних позоришта Србије
 Редакција билтена: Јелена Пенезић (уредница), Ана Милошевић, Ненад Ковачевић • Фотограф: Божидар Живановић
 Тираж броја 7: 70 примерака
 Дизајн и припрема: „Control Dizajn Studio”, Ужице • Штампа: „Графопринт”, Ужице